

РЕШЕНИЕ

№ 2692

гр. София, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в закрито заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Виктория М. Станиславова

като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20221100505423 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 31.01.2022 г., гр.д. 52823/20 г., СРС, 82 с-в отхвърля предявените от „Т.С.” ЕАД срещу Е. К. К. и И. В. С. искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разделно заплащане на продажната цена на доставена топлина енергия в размер поотделно на по 986,62 лева, представляваща главница за периода 01.05.2017 г. – 28.02.2019 г., ведно със законната лихва от 29.10.2020 г. до окончателното изплащане, по 162,77 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2017 г. – 02.10.2020 г., по 8,05 лева - сума за дялово разпределение за периода 01.09.2017 г. – 02.10.2020 г., ведно със законната лихва от 29.10.2020 г. до окончателното изплащане и по 1,80 лева - мораторна лихва за периода 30.10.2017 г. – 02.10.2020 г. за топлоснабден имот в гр. София, ж.к. „****”, ****, аб. № 71692, като осъжда ищеца да заплати на Софийски районен съд на основание чл. 77 сумата от 112 лева – определен допълнителен депозит за ССЧЕ.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ищеца „Т.С.” ЕАД.

Счита, че ответницата Е. К. и брат ѝ К.К. придобиват по наследство топлоснабдения имот, като впоследствие К.К. продава на същата ответница своята 1/2 ид.ч., но запазва правото си на ползване. До размер на неговите права в съсобствеността до дарението, а след него до размер на правата му като ползвател, ответниците отговарят за наследените негови задължения. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се уважат исквете.

Въззиваемите – ответниците по исквете Е. К. К. и И. В. С. не изразяват становище.

Третото лице-помагач на ищеца – „Т.С.” ЕООД не изразява становище.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Предявени са иски с правно основание чл.422, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.150, ал.1 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Безспорно е и от УН №№ УГ01-7666/1/24.10.2016 г. на СО район „Красно село“ се установява, че ответницата Е. К. К. и трето за спора лице К.К. К., придобиват по наследство от родителите си собствеността върху топлоснабдения имот, находящ се в гр. София, ж.к. „*****, *****, аб. № 71692. На основание чл. 5, ал. 1 НК наследствените им права са по 1/2 ид.ч. от имота.

С договор за дарение от 23.10.2018 г., обективиран в нот. акт № 173, д. 143/2018 г., н-с рег. № 617 НК, К.К. прехвърля на сестра си – ответницата Е. К., своята 1/2 ид.ч. от имота, като си запазва пожизнено правото на ползване до размер на прехвърлените права, т.е. ответницата Е. К. става изключителен собственик.

Според УН № УГ01-11137/10.12.2018 г., К.К., поч. 06.11.2018 г., оставя за свои наследници: съпруга - ответницата И. В. С. и сестра - ответницата Е. К. К..

Последната се отказва от наследството на брат си с молба вх. № 2003341/06.02.2019 г., който отказ е вписан в специалната книга на съда под № 218/11.02.2019 г., съобразно удостоверение от 11.02.2019 г. по гр.д. 7737/19 г., СРС, 158 с-в.

Съгласно чл.153, ал.1 от Закона за енергетиката, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлИ. енергия. Въззивният съд намира, че при конкуренция между гол собственик и титуляр на ограниченото вещно право, именно вторият от тях е пасивно материалноправно легитимиран да отговаря за разходите относно потребена топлИ. енергия. Това е така, защото правомощията владение и ползване на собственика, се упражняват единствено от ползвателя, чрез служене и получаване на доходите – чл.56, ал.1 ЗС. Затова чл.57, ал.1 ЗС именно в негова тежест възлага разходите, свързани с ползването, включително данъците и другите такси, наред с поддържането на вещта. Разпоредбата е съобразена с предположението за фактическо използване на веща от ползвателя. Ангажирането отговорността на собствениците за разходи относно топлИ. енергия, каквато не са потребили, би довело до неоснователно разместване на имуществени блага, в нарушение на забраната за неоснователно обогатяване.

Предвид изложеното, през частта от процесния период, считано от началото му - 01.05.2017 г. до 23.10.2018 г., когато е извършено дарението, от К.К., неговите задължения към ответното топлопреносно дружество възникват в качеството му на съсобственик до размер на притежаваните 1/2 ид.ч. от топлоснабдения имот, а след дарението от 23.10.2018 г. до 06.11.2018 г., когато почива, в качеството му на вещен ползвател до размер на пожизнено запазеното ограничено вещно право на ползване от 1/2 ид.ч.

На основание чл.53 ЗН и разясненията на т.2 от ТР № 148/1986г., ОСГК на ВС, отказът от наследство уголемява дела не на всички призовани към наследяване, а само на наследниците от коляното и реда на отказалия се. Ако всички деца се откажат от наследството на починалия си родител, то се получава от преживелия съпруг заедно с родителите на починалия или с оня от тях, който е жив, или с възходящите от втора и по-горна степен, или с братя и сестри на наследодателя, или с техни деца.

В случая, ответницата Е. К. не отговаря за задълженията на починалия си брат, предвид вписания по реда на чл. 52 ЗН отказ от неговото наследство. Същата няма качество на наследник с обратна сила, считано от момента на откриване на наследството.

В съответствие с чл. 53 ЗН, в резултат от отказа ѝ се уголемява дялът на ответницата И. С., която като останал единствен законен наследник отговаря до размер на 1/2 от придобитите по наследство задължения, представляващи пасив от наследствената маса.

Съобразно чл.60, ал.1 ЗН отговорността за непогасените приживе задължения, следва да се поеме от наследниците съразмерно наследствените им дялове. Същевременно чл.60, ал.2 ЗН ограничава отговорността на наследниците, приели наследството под опис, само до размера на полученото наследство. В случая, с отговора на исковата молба, подаден от името на ответницата И. С., не се оспорва изрично приемането на наследството от нейно име, а единствено, че не е потребител на топлИ. енергия поради липса на сключен договор с ответника. Затова по силата на чл. 60, ал. 1 ЗН, в качеството ѝ на единствен наследник следва да бъде ангажирана нейната отговорност към ответника за 1/2 от стойността на задълженията за предоставена топлИ. енергия и услуги за имота. От тях, през периода 01.05.2017 г. до 06.11.2018 г. дължи 1/2 от непогасените задължения от съпруга ѝ. През останалия период 06.11.2018 г. - 28.02.2019 г. няма качеството на потребител по смисъла на чл. 153, ал.1 ЗЕ, предвид ненаследимостта на пожизненото право на ползване, поради което не отговаря за задължения, свързани с имота.

Ответницата Е. К. през периода 01.05.2017 г. до 06.11.2018 г. отговаря за останалата 1/2 от задълженията към ответника, до размер на своите права на собственост, придобити само по наследяване от родителите ѝ, без правата ѝ на гол собственик по дарението от 23.10.2018 г. През останалия период 06.11.2018 г. - 28.02.2019 г. носи пълна отговорност за задълженията като изключителен титуляр на собствеността.

Независимо от изложеното, липсват каквито и да било други конкретни оплаквания в жалбата относно правнорелевантните факти, свързани с възникване и дължимост на процесните парични вземания за главница и мораторна лихва, както и за тяхното доказване по основание и размер. При

съобразяване на чл.269, изр.2 ГПК, съдът в условията на ограничен въззив не дължи служебна проверка за правилност на решението в тази част, поради което същото следва да се приеме за правилно.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, но поради различни мотиви. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр.1 ГПК следва да се потвърди.

Пред настоящата инстанция въззиваемите не претендират и не установяват реализирани разноси, поради което такива не се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 31.01.2022 г., гр.д. 52823/20 г., СРС, 82 с-в.

Решението е постановено с участие на трето лице помагач на ищеца – „Т.С.” ЕООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____